

Olympisch goud van Greg Van Avermaet is Belgische wielervedprestatie

Met niets te vergelijken

Op het zwaarste olympische parcours ooit is de mooiste wegwedstrijd uit de olympische geschiedenis gereden en die is gewonnen door de beste en meest genereuze klassieke coureur die nog nooit een klassieker had gewonnen. Zaterdag gaf Greg Van Avermaet op Copacabana zijn carrière de mooiste denkbare glans, die van goud.

HANS VANDEWEGHE IN RIO

a een rampzalige start in judo en tennis maar een stevige hockeyprestatie pakte België op dag één meteen het derde te verdienen goud van de Olympische Spelen van de 31ste Olympiade. Medevluchter Jakob Fuglsang stond niet eens op de foto toen Greg Van Avermaet aan Posto 5 over de aankomst stormde en het uitschreeuwde van vreugde en ook een beetje van ergernis. De beste klassieke renner had nog nooit een klassieker gewonnen en dat stak.

Die omistie is nu weggevaagd in een bijna zeven uur durende knalprestatie. Vergeet die ereplaatsen en de daarmee gepaard gaande frustratie na de Ronde van Vlaanderen en Parijs-Roubaix, vergeet dat kasseikeknots van de Omloop, want in Rio lagen ook kasseien en het ging er ook nog eens hard bergop, vergeet die 'Tour-etappes'. Dit onverwachte goud op een parcours dat hem niet lag, overstijgt ruim de wereldtitel van Johan Museeuw in twintig

Geluk was er zeker bij, maar als je niet aanvalt en niet vooraan zit, dient geluk tot niks

jaar geleden in Lugano, ook op een onmogelijk parcours.

Dit olympisch goud is *bigger than life*, dit is de Belgische wielervedprestatie van een eeuw. En toch was het Belgische beeld van de dag niet die sprint, ook niet het knuigle podium achteraf, een olympische titel onwaardig. Wel de eerder afgestapte Laurens De Plus, die na de verschoeiende sprint van Van Avermaet in tranen van ongelof Copacabana op en neer liep, hij van Etixx-Quickstep op zoek naar de man van BMC voor wie hij zich eerder de ziel uit het lijf had gereden en die het jarmade van de Belgische driekleur meesterlijk had afge-maakt.

De jonge De Plus, twintig pas en nog zo onbezoeid, die besefte dat hij met historie had geschreven en die over de sponsoren heen zo ontroerd was dat hij zijn tranen de vrije loop liet. Dit zijn de Olympische Spelen en die zijn met niks te vergelijken.

Later kwam ook Serge Pauwels met een brede smile over de meet. Philippe Gilbert was iets minder happy en leek eerder verwonderd dat zijn ploegmaat dat tot een goed einde had gebracht. Hij had moeten afhalen op de zwaarste helling en hij was niet de enige die grote ogen trok, niet het minst de winnaar zelf.

Alles zat mee

Bondscoach Kevin De Weert, nog zo'n beeld: trillend op zijn benen, trillend in de keel, had geen woorden maar stortte toch een woorden-vloed uit. De Weert en zijn kersverse olympische kampioenen waren heel eerlijk in hun analyse: uiteraard moest alles meezitten en zat ook alles mee en vielen alles puzzelstukjes aan het eind op de juiste plaats.

Hoe ging dat dan? Welnu, Greg Van Avermaet dwong zijn geluk zelf af door in de aanval te gaan, door te reageren op de juiste uitvalten, door er aan te hangen bij de laatste klim naar Vista Chinese en ten slotte door te profiteren van de val van Vincenzo Nibali en Sergio Henao, die anders wellicht samen naar de aankomst waren gereden maar al te dries te werk gingen.

Ze crashten in de afdaling en vervolgens ging Van Avermaet mee met Jakob Fuglsang, die achter de niet gevallen Rafal Majka aanging. En de Deen wil altijd koersen. Geluk dus, dat zeker, maar als je niet aanvalt en niet vooraan zit, dient geluk tot niks. Van Avermaet reed altijd voorin en was na 240 loodzware kilometers de meest lucide, sterkste en rapste van de drie.

Door het subjectieve heen kijkend, is dit voor de neutrale kijker en misschien zelfs voor

van de eeuw

de UCI een zwak podium zonder grote naam dat het wielrennen geen eer aandoot. Van Avermaet, Fuglsang en Majka hebben samen geen klassiek en ook geen etapepopulair, al heeft Majka nu al twee keer de bergrijps gewonnen in de Tour. Jawel, de klimgeluit van de voorbije Tour werd door een Belgische klasse renner op zijn parcours geklopt.

Mooi lijstje

Greg Van Avermaet is een renner die vooral in het wielrennen aansluit bij de gemiddelde, volutaristisch, altijd in voor een aanval, maar zijn palmares was niet evenredig

Van Avermaet is een renner die vooral in het wielrennen aansluit bij de gemiddelde, volutaristisch, altijd in voor een aanval, maar zijn palmares was niet evenredig

Toch krijgt in het wielrennen een olympische titel zelden de erkenning buiten het winnende land. Dat lag in het recente verleden aan het parcours en aan rare wedstrijdvervalsingen. Het handeltje in Londen tussen de Kazak Alexander Vinokoev en de Colombiaan Rigoberto Uran, door de portemonnee van de eerste in zijn voordeel beslechte, heeft er ook geen goed aan gedaan. Daar had deze wedstrijd alvast niks mee vandoen, al zal Fuglsang nog wel eens in het Waasland moeten aankloppen voor een wederdienst, in specien dan wel in daden.

Even abstractie gemaakt van Alexander Vinokoev staat Greg Van Avermaet deze eeuw nu toch maar mooi in een lijstje met Samuel Sanchez (Beijing), Paolo Bettini (Athene) en Jan Ullrich (Sydney).

► Het beeld van de dag: Laurens De Plus in tranen bij bondscoach Kevin De Weert. Ontroering over de sponsorgrenzen heen. © RV

► Van Avermaet reed altijd voorin en was na 240 loodzware kilometers de meest lucide, sterkste en rapste. © PHOTO NEWS

Ook andere Belgen knallen

De gouden medaille van Greg Van Avermaet was het hoogtepunt, maar de eerste competitiedag verliep ook voor heel wat andere Belgen bewogen en positief.

Zo schrijft Dennis Goossens Belgische turngeschiedenis. Hij is zeker van een plaats in de ringfinale, die op maandag 15 augustus afgewerkt wordt. Noot eerder wist een Belg door te stoten tot een toetsfinale op de Spelen. De 22-jarige gymnast werd derde in de eerste subdivisie. Nadat ook de turners van de tweede en derde divisie hun toestellen afgewerkt hadden, stond hij op de zevende plaats. Enkel de beste acht stonden door naar de eindronde.

In het vrouwen-tennis sturte Kirsten Flipkens (WTA 62) zaterdag in de eerste ronde tegen Venus Williams (WTA 6). Ze schalkte de olympische kampioene van 2000 uit na meer dan drie uur tennis. "Het was al een droom voor mij om hier aanwezig te zijn", reageerde Flipkens. "En nu schakel ik een van de medalliekandidaten uit. Een kampioene als Venus Williams kloppen, dat was kippenval van het begin tot het einde."

En de Belgische hockeymannen Jop de foto John-Doherty zijn hun olympische toernooi begonnen met een klinkende 4-1-zege tegen Groot-Brittannië. De Red Lions waren hier en meer in het Dedoors Stadion in Rio. Bij rust stond het nog 1-1, na de pauze worden de Belgen driemaal de weg naar de netten. 4-1-winst tegen de op papier sterkere Britten dus, een uitstekende start. Gisteren (vandaag) stond hij al speelden de Belgen hun tweede groepswedstrijd tegen gastland Brazilië. Daarna volgden ze tegen Australië, Spanje en Nieuw-Zeeland. De eerste vier van de poule plaatsen zich voor de kwartfinales. (BELGA)

Sport: een sterk maatschappelijk medicijn

Geert Noels is econoom bij vermogensbeheerder en financieel-adviesbureau Econopolis.

NELS

Kristien Hemmerrechts schreef een week geleden een opiniërende bijdrage in De Standaard dat al die topsport niet zo echt hoefde. Zeker niet in tijden van besparingen, het is duur en onnodig was de boodschap, weg ermee. Alleen hoogspringen kon er wel door, want dat had iets van kunst. Niemand stond op om (top)sport te verdienen met de pen, gelukkig waren er afgelopen weekend Greg en Charline om dit recht te zetten. Maar om veel meer redenen dan u denkt.

Greg Van Avermaet wint goud op de Olympische Spelen van Rio. Fantastisch! Als je wilt heb je vrienden, rijken die 'echte vrienden' zongen Herman Brood en Heintje Vrieten in de eighies. Maar

voor Greg ging de weg naar goud niet over rozen. Tegengas, twijfel, dopings-rijpspraak, te veel tweede plaatsen, valpartijen, teamfrustraties, een renner moet heel wat tegengewin overtuigen, en dat maakt hem sterker of breekt hem. Greg werd er elk jaar sterker van.

Charline Van Saick werd terecht bijna zekere medalliekansen toegerekend. Haar grote verdriet bij de snelle nederlaag was intens. Vier jaar alles opofferen om in enkele weken te verdienen de diepe leegte te vullen. Waar ze nog enkele uren tevoren werd opgehemeld, was ze nu eenzaam in de hel van de nederlaag. Weinig steun, weinig aandacht. Greg in de hemel, Charline in de hel, vandaag had het net zo goed het omgekeerde kunnen zijn.

Het zijn echter afwegingen van hoe het er in het leven aan toe gaat. Als je in carrière of studie hoogtepunt bereikt heb je 'rijen die echte vrienden', maar het leven telt helaas meer mededingers en succes, en net om die reden moeten we sport en topsport aanmoedigen.

Als we meer sportcultuur in dit land nodig hebben, dan is het omdat het onze jeugd weerbaar maakt. Je leert winnen, en die vreugde delen met je team. Maar je leert vooral omgaan met verliezen en met tegengas, met bewondering maar ook met jaloezie. Sport maakt de jeugd mentaal sterker, leert hen relativeren en dromen van nieuwe doelen en projecten. Het versterkt op een natuurlijke manier hun geestelijke gezondheid, iets waar onze jeugd zoveel nodig aan heeft.

Topsport is daarbij een inspirator en motivator. Kim en Justine hebben honderden kinderen geïnspireerd om de tennisraket vast te nemen. Vincent Kompany en Eden Hazard of De Bruyn en Iniesta zijn nieuwe generatie voetballers. Tia en de andere Kim stralende hun positieve energie af op nieuwe jeugdelieten. Maar topsport straalt ook op de gehele maatschappij: we voelen ons goed als onze helden scoren, we leven graag met ze mee. We voelen hun vreugde, en hebben ook verdriet als het niet lukt. Het versterkt het gemeenschapsgevoel, het brengt mensen samen, los van het overtrokken nationalisme dat er ook bij komt zijn.

België is een 'onderland' in topsport, zoals Hans Vandeweghe in deze kant

onlangs schreef. België scoort ook internationaal slecht in geestelijke gezondheid, met bijvoorbeeld een verontrustend hoog aantal zelfdodingen, vooral bij de jeugd. We zijn mentaal zwak, en grijpen massaal naar pillen. Ik zit expliciet bedke naast elke sport. Sport is een natuurlijk antidepressivum, maar het is veel meer: het kan kinderen van minderbedeelde bevolkingsgroepen kansen bieden, en de verzuring tegengaan in steden.

Sport is een spiegel van de maatschappij. Topsport heeft dus ook ontsporingen - doping, matchfixing, blessures - die veel aandacht krijgen. We moeten die excessen bekampen, maar het kind niet met het badwater wegsnijden.

Laten we dus met volle teugen genieten van Gregs gouden

glorie, het zal honderden jongeren inspireren en aanmoedigen om hun droom na te jagen. Maar laat ons Charline ook een hart onder de riem steken. De talrijke bobo's in Rio kunnen tenen dat ze geen succesparasieten zijn, maar een steun voor de atleten wanneer ze het echt nodig hebben.

Sport is dus zoals cultuur: als we alleen naar de kosten kijken, vergeten we de maatschappelijke baten. Die zijn voor beide erg gelijklopend. En net zoals cultuur kan sport soms een kunst worden: anders zou het zoveel mensen niet kunnen ontroeren, inspireren en gelukkig maken. Dat is topsport. We steunen kunst, zelfs als we het kind niet met het badwater wegsnijden. Voor kunstenaars zouden dus sport en topsport moeten verdergeleiden, zelfs als ze het niet altijd begrijpen.

DM Sport & 21 'Het onrijpbare gegrepen'